

Mitropolia Ortodoxă Română a Germaniei, Europei Centrale și de Nord Parohia „Sfântul Ioan Botezătorul” - Hamburg

Lohkoppelweg 31a, 22529 Hamburg

“Glasul celui ce
strigă în pustie :
Cătiți calea
Domnului,
drepte faceți
cărările Lui ”
(Marcu 1, 2)

MINUNAT ESTE DUMNEZEU!

Auzim această afirmație din când în când, însă când se întâmplă să simțim “minunăția” Domnului pe pielea noastră, de cele mai multe ori ne aflăm copleșiți de acest sentiment. Ce nu înțelegem este că Dumnezeu ne-a făcut să ne fie bine, să fim fericiți și mai ales să trăim fericirea comuniunii cu El și cu aproapele în veșnicie. Nu înțelegem, pentru că ne lăsăm copleșiți de realitățile lumii în care trăim și în care frumusețea creației lui Dumnezeu este neglijată în favoarea a ceea ce iese din mână și din mintea omului și care nu se poate numi “creație”, mai degrabă poate purta numele de “făcătură”!

Asta pentru că tot ceea ce face omul poartă amprenta lui, a păcatelor, a patimilor și a nedesăvârșirilor lui. Pe când tot ceea ce face Dumnezeu poartă amprentă dumnezeiască și nu poate fi altfel decât bun, decât frumos, decât ... minunat! Vederea noastră îngustă ne oprește să vedem și mai ales să simțim minunile pe care Domnul le lucrează în viața noastră și care încep prin însăși viața noastră. Faptul că am fost chemați la viață este o minune, de care ne dăm seama doar când riscăm s-o pierdem, banala deschidere a ochilor dimineața e un dar minunat, pe care - din nou - nu îl conștientizăm doar amintindu-ne de unii care nu văd.

De câte lucruri minunate am avut parte de la înființarea tinerei noastre parohii? Avem un loc pentru a sluji lui Dumnezeu, suntem o comunitate încheagată, iar din dragostea pe care Dumnezeu ne-o poartă izvorăște energia noastră pentru a întreprinde tot felul de activități. Însuși faptul că avem (de fapt, că suntem) o parohie, este o minunată purtare de grijă a Domnului pentru noi. Ne mișcăm, vorbim, trăim făcând gesturi de rutină, care ni se par normale, și sunt normale, dar toate acestea Cui le datorăm? Omul modern are handicapul de a aprecia ceva doar atunci când începe să-i lipsească! Or, se poate și altfel și bine ar fi să începem să căutăm acel “altfel”, căci acolo începem să descoperim harul lui Dumnezeu... Și încă ceva: ritmul alert în care trăim ne face nu numai neatenți și nepăsători, dar ne mai umple mințile de idei și planuri, mai mult sau mai puțin realizabile, sau de amintiri mai mult sau mai puțin plăcute. Astfel trecem prin viață gândindu-ne ba la ce-a fost în trecut, mai frumos sau mai puțin frumos, ba la ce vom face în viitor ... și viața noastră unde e? Ce se întâmplă cu clipa? Ce facem cu astăzi, cu acum? Viața noastră e mult mai mult decât o adunătură de amintiri și de planuri, e ceea ce trăim în fiecare moment și modul în care acel moment definește viața noastră, ne definește pe noi. O putem face cu gând de mulțumire și bucurându-ne sau cărtind și îmbufnându-ne, noi alegem. Nu trebuie însă să uităm niciodată că viața nu e altfel decât minunată, din simplul motiv că Mântuitorul ne spune: “Eu sunt ... viața!” Și cum poate fi Dumnezeu altfel decât minunat!

Protos. Calinic Vintilă

MINUNATE SUNT LUCRURILE TALE, DOAMNE!

(...) Psalmistul, când a zis: „Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut” (Ps. 103, 24), a avut o descoperire dumnezeiască. A înțeles ceva ce nu ar fi putut înțelege dacă nu i-ar fi dat Dumnezeu să înțeleagă. „Mulțumescu-Ți Părinte, Doamne al cerului și al pământului, că ai ascuns acestea de cei înțelepți și de cei pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Părinte, că așa a fost înainte-Ți bunăvoința Ta” (Lc. 10, 21).

Sunt cuvinte spuse de Domnul Hristos, rămase în Sfânta Evanghelie, din care înțelegem că pentru a cunoaște lucruri mai presus de noi, lucruri din descoperiri dumnezeiești, trebuie să avem o condiție: să fim cum sunt pruncii, să avem inimă curată după cuvântul Domnului Hristos: „Feriți-vă cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu” (Mt. 5, 8).

Fără inimă curată nu putem înțelege cele mai presus de noi, nu putem înțelege decât doar dacă zicem împreună cu psalmistul: „Cât de minunate sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune Le-ai făcut”. Spunem cuvinte ale altuia, și nu spunem cuvinte ale noastre. Dacă ajungem să vedem mărețiile lui Dumnezeu prin făpturile Sale, zicem și noi cu psalmistul: „Cât de mari sunt lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune Le-ai făcut” sau cu Biserica „Mare ești Doamne și minunate sunt lucrurile Tale, și nici un cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale”, „Cât de minunat este numele tău Doamne în tot pământul!” și „strălucirea slavei Tale se înalță mai presus de ceruri” (Ps. 8). “Te măresc Doamne, că sunt minunat întocmit” (Ps. 138), sunt cuvinte ale vederii duhovnicești, sunt cuvinte pe care le poate spune cineva care a înțeles ceva din ceea ce descoperă Dumnezeu, nu din ceea ce descoperă omul. (...)

Din “Credința lucrătoare prin iubire –
Predici la duminicile de peste an”
Arhim. Teofil Părăian

Duminica a 7-a după Rusalii
Vindecarea a doi orbi și a unui mut în Capernaum

Calea Nr. 5 Iunie 2010

LA CEAS DE... HRAM, DESPRE SFÂNTUL IOAN BOTEZĂTORUL

În fiecare an, pe 24 iunie, prăznuim Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul, zi în care îl cinștim pe cel care L-a botezat pe Hristos în Iordan.

Sfântul Ioan Botezătorul s-a născut în cetatea Orini, în familia preotului Zaharia. Elisabeta, mama sa, era descendentă a seminției lui Aaron. Nașterea prorocului Ioan s-a petrecut cu șase luni înaintea nașterii lui Iisus. Nașterea sa a fost vestită de către îngerul Gavriil lui Zaharia, în timp ce acesta slujea la templu. Pentru că nu va da crezare celor vestite de îngerul Gavriil, Zaharia va rămâne mut până la punerea numelui fiului său.

Icoana făcătoare de minuni a Sfântului Ioan Botezătorul, realizată în metal, arătându-l în haină de cămăș și hărnă, cu mâinile în poziție de rugăciune.

Cum ajunge să-L cunoască Sfântul Ioan Botezătorul pe Hristos?

Potrivit Sfintei Scripturi, Ioan Botezătorul a săltat în pântecul maicii sale, în momentul în care Elisabeta se întâlnește cu Fecioara Maria atunci când aceasta îl purta în pantece pe Domnul. Deși a săltat în pântec, Ioan afirmă că "nu-L știa pe Domnul" (Ioan 1, 31). Această mărturisire a lui Ioan este adevărată, căci el nu putea cunoaște din proprie experiență că Cel purtat în pântecul Mariei este Fiul lui Dumnezeu. Părintele Dumitru Stăniloae, comentând acest episod, spune că Ioan "a simțit venind din Acela o lumină, sau de la Duhul Sfânt din El, care l-a făcut să salte de bucurie. Sunt cunoștințe care apar în noi în chip tainic, fără niciun efort al nostru de a le câștiga".

Răspunsul la întrebarea "Cum ajunge să-L cunoască Sfântul Ioan Botezătorul pe Hristos?", îl găsim la Evangelistul Ioan (In 1, 34), care redă mărturia Botezătorului: "Cel ce m-a trimis pe mine să botez cu apă, Acela mi-a spus: Peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acesta este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și am văzut și mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu" (In 1, 33-34). Părintele Dumitru Stăniloae tâlcuiește acest eveniment astfel: "Dumnezeu îl poate face pe om să audă în forma omenească ceea ce vrea El să-i spună, și să vadă în forma în care văd ochii omenești voința Sa dintr-un anumit moment. Ioan a fost proroc când Dumnezeu i-a spus cum va cunoaște pe Fiul Său întrupat, și a fost apostol când a văzut pe Duhul Sfânt pogorât peste Hristos și a auzit glasul Tatălui cu privire la El. Cum putea vorbi omenește Fiul lui Dumnezeu întrupat, așa și Tatăl Lui a putut "vorbi" sau face pe Ioan să-L audă vorbind. Se arată și în aceasta că omul este după chipul lui Dumnezeu".

Misiunea Sfântului Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul a început să predice în al cincisprezecelea an al domniei Cezarului

Tiberiu, pe când Pontiu Pilat era procuratorul lui Iudeii (Luca 3, 1-2). El a avut menirea de a pregăti poporul pentru primirea lui Mesia și de a-L descoperi pe Acesta și a-L face cunoscut lui Israel. Mesajul principal pe care îl transmitea era: "Pocățiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!".

Ioan Botezătorul, model al smereniei

În condițiile în care, omul căzut în păcat nu mai dorește să se afirme decât pe sine, se vrea atotputernic și suveran peste tot și toate. Sfântul Ioan Botezătorul, cel care L-a botezat pe Hristos, afirma despre sine: "Nu sunt vrednic, ca plecându-mă, să-l dezleg cureaua încălțămintei" (In 1, 27). Deși afirmă de două ori: "Iată Mielul lui Dumnezeu: Cel ce ridică păcatul lumii", iar după botezul Domnului în Iordan: "Am văzut Duhul coborându-Se din cer ca un porumbel și a rămas peste El", mărturisește: "Eu trebuie să mă micșorez, iar El trebuie să crească." Pare nefiresc ca un om să dorească să se micșoreze, cu scopul ca aproapele său să sporească. Firesc îi este omului căzut din har, să dorească a crește și a se îmbogăți pe seama și în dauna celorlalți.

Înțelesul duhovnicesc al îmbrăcăminte și hranei Sfântului Ioan Botezătorul

Din Evangelia după Marcu, aflăm că Sfântul Ioan Botezătorul era îmbrăcat în haină din păr de camilă, încins cu o curea de piele și că se hrănea cu lăcuste și miere salbatică. Camila poate simboliza atât curăția, cât și necurăția. Dacă în Vechiul Testament ea putea fi privită ca un animal curat pentru că era rumegător, ea putea fi văzută și ca necurăță, dacă ținem seama că avea copita despicată. Dacă rămânem la prima semnificație, cea de animal curat, cămila simbolizează poporul ales, în timp ce necurăția prefigura neamurile păgâne. Faptul că Ioan purta o haină din păr de camilă, semnifică chemarea evreilor și a păgânilor la Hristos. Cureaua, provenită de la un animal mort, semnifică prin încingerea cu ea, omorârea patimilor.

Cât privește hrana sa, trebuie să știm că albinele și lăcustele erau considerate a fi curate în Vechiul Testament, semn că Ioan se hrănea doar cu cele placute Domnului. După unele surse, nu era vorba despre lăcuste, ci despre locuste, care erau niște plante. Aceasta susține ideea potrivit căreia Sfântul Ioan a postit cu asprime întreaga sa viață.

Moartea Sfântului Ioan Botezătorul

Din Evangelie cunoaștem că Irod, la un ospăț prilejuit de sărbătorirea zilei sale de naștere, a tăiat capul Sfântului Ioan Botezătorul, la cererea Irodiadei. În acea vreme, Sfântul Ioan era întemnițat în castelul lui Irod de la Maherus. Ioan îl muștrase pe Irod pentru traiul lui nelegiuit cu Irodiada, care era soția fratelui său. În ura ei de moarte, Irodiada a sfătuit-o pe Salomeea, fiica ei, care dansase și plăcuse oaspeților și îndeosebi lui Irod, să ceară de la acesta capul Botezătorului ca rasplată.

Sărbătorile închinat Sfântului Ioan Botezătorul

Biserica a închinat Înaintemergătorului Domnului șase sărbători: zămislirea lui (23 septembrie), nașterea (24 iunie), soborul lui (7 ianuarie), tăierea capului (29 august), prima și a doua aflare a capului lui (24 februarie) și a treia aflare a capului său (25 mai).

Minuni și icoane făcătoare de minuni

Mâna cea dreaptă a Sfântului Ioan Botezătorul se află la Mănăstirea Dionisiu din Muntele Athos, îmbrăcată în aur frumos lucrat. Domnitorul Neagoe Basarab a primit-o în schimb moaștelor duhovnicului său, Sfântul Nifon Patriarhul. Iar la Bobotează, când se face aghiazmă, în loc de

Sfânta Cruce, părinții iau mâna Sfântului Ioan și o bagă în apă de izvor. Minunea nu întârzie să apară: mâna Sfântului se deschide singură și iar se închide de trei ori, de va fi pace și belșug în Grecia.

Icoana făcătoare de minuni de la Mănăstirea Prodromu (Muntele Athos) este singura icoană care înfățișează un Sfânt ... încrunțat. În anul 1821, turcii au vrut să jefuiască lăcașul de rugăciune. Însă nu au găsit nimic, căci monahii ascuseseră deja lucrurile de valoare. Întrând soldații turci în paraclis căutau ceva lucruri sau icoane pe care să le fure. Repezindu-se spre icoana Sfântului Ioan Botezătorul, acesta s-a încrunțat spre ei încât au fost cuprinși de frică și au scos pistoalele începând să tragă asupra icoanei. Însă l-a cuprins și mai mult groaza când au văzut că gloanțele se întorceau și îi loveau tot pe ei. Atunci au fugit, nemaifăcând nici un rău.

Parohii cu hramul Sfântului Ioan Botezătorul

În afara României există mai multe parohii sub ocrotirea Sfântului Ioan, fiecare cu caracteristicile sale distincte. Însă în afară de informațiile de pe Internet, care oferă o imagine incompletă, există multe particularități și nevoi cunoscute doar de enoriași. Una dintre cele mai vizibile, după cum știm din proprie experiență, este lipsa unui lăcaș de rugăciune.

Site-ul Parohiei românești din Geneva oferă o multitudine de informații despre spiritualitatea ortodoxă. Unele articole explică elementele de bază ale creștinismului ortodox, cum ar fi

Copii dintr-o parohie românească din Strasbourg, îmbrăcați în haine tradiționale, stând în fața altarului.

Sfânta Scriptură și Crezul, iar apoi dezvoltă într-un mod sistematic învățăturile despre Sfânta Cruce, Sfintele Taine, și chiar și a doua venire a Mântuitorului. Alte articole prezintă întâmplări scurte - dar folositoare - din Pateric, cuvinte ale

Copii Parohiei Sfântului Ioan Botezătorul din Hamburg, împreună cu părinții și călugării.

marilor duhovnici contemporani, și multe altele. Pentru cei interesați, acestea pot fi găsite la adresa de Internet <http://www.biserica.ch>.

Parohia franceză din Strasbourg se remarcă, la o primă vedere, prin serile culturale și activitățile sale corale.

Și în Italia se găsește o parohie românească, sub ocrotirea Sfântului Ioan Botezătorul, în Pordenone. În Australia și Noua Zeelandă există acum multe parohii românești, dintre care una poartă hramul Sfântului Ioan Botezătorul. Acestea au ales să se unească și să ofere o imagine uniformă a ortodoxiei din acea parte a lumii.

Ilona Iuliana Velescu și Andrei Aiordăchioaie

ZECE ZILE LA SCHITUL „NAȘTEREA MAICII DOMNULUI” DE LA ȘINCA VECHÉ

Într-o vineri de la începutul lui mai anul acesta, am plecat la Șinca Veche într-o vacanță de zece zile împreună cu maica Ioana. Am zburat cu avionul până la București, de acolo am mers cu mașina la buniici la Brașov, unde am și dormit în prima noapte. În dimineața următoare am plecat spre schit, unde urma să ne petrecem restul vacanței.

Schitul este zidit pe dealul Pleșu, la doar câțiva kilometri de satul Șinca Veche. Maica stareță Serafima ne-a primit cu multă căldură. În afară de ea, în schit mai trăiesc două surori. Fiecare stă într-o chilie mobilată în stil țărănesc, mică atât cât să încapă un pat, un dulap, o masă și un scaun.

În timpul săptămânii au loc slujbele dimineața de la orele șapte la nouă, după-amiaza de la cinci la șapte și seara de la zece la doisprezece. Sâmbătă au loc două slujbe: cea de dimineață și o priveghere seara de la ora cinci până la ora opt și jumătate, slujba de duminică dimineață începe la ora nouă. În fiecare Duminică și în sărbători vine un părinte de la mănăstirea Sâmbăta ca să țină Sf. Liturghie la schit. Cu aceste ocazii, curtea mănăstirii este plină de oameni, care stau la slujbă acolo, pentru că micul Paraclis nu-i încapă pe toți. Schitul este de fapt format dintr-o singură clădire, care cuprinde chiliile, trapeza și paraclisul cu hramul Sfântul Nectarie Taumatargul, în care se și păstrează o bucată din moaștele Sfântului. Majoritatea oamenilor, care vin și se închină Sfântului, iau cu ei și o bucată de vată îmbibată cu mir din candela care arde zi și noapte în fața raclei cu Sfintele Moaște.

În prima zi, după ce am dus valizele la chiliile în care aveam să stăm, ne-am dus la slujba de după-amiază. După această slujbă, maica Ioana și cu mine ne-am dus la o groță la care se ajunge pe o potecă mică, pietruită, îngrădită pe o parte de un garduleț împletit din crengi.

La Biserica din groță în apropierea Schitului Nașterea Maicii Domnului din Șinca Veche lucrări de restaurare și amenajare sunt în toi

Căderea duce de la schit la grota despre care se știe că a fost refugiu pentru câțiva călugari a schiturilor din împrejurimi, pe vremea când generalul Bucov și Maria Tereza încercau să convertească locuitorii Ardealului cu forța la greco-catolicism.

Stânca în care se află grota este acoperită cu scânduri, fapt pentru care nu prea se încadrează în restul peisajului, unde natura este aproape neatinsă. În groță se intră printr-o crăpătură îngustă cam de un metru. Încăperea în care duce această crăpătură este luminoasă, datorită unui orificiu în tavanul boltit, care amintește de o turlă. Încăperea aceasta, care servea cândva călugărilor ca biserică, este împărțită de piatră în două părți – altar și naos. A doua încăpere în care am ajuns arată ca o simplă chilie. Din ea se ajunge în altă încăpere, care a fost paraclisul călugărilor. Mai departe n-am putut să ajungem, fiindcă s-a început amenajarea peșterii pentru turiști. Fiecare zi începea cu slujba de dimineață, după care luam micul dejun, urmat de o oră în care făceam muzică psaltică cu maica Serafima. După aceasta, maica Ioana de obicei picta la o icoană a Maicii Domnului, iar maica Serafima îmi arata mie cum se pictează icoane. După masa de prânz ori făceam curățenie în biserică cu o soră, ori mergeam cu maica Serafima la Făgăraș sau în satele din apropiere dacă avea de făcut cumpărături, sau mergeam cu maica Ioana la plimbare și culegeam ierburi, sau mă uitam la o soră cum sculpta. În sărbători ne-am dus cu maica Serafima să vizităm câteva mănăstiri din zonă.

În timpul săptămânii, când nu prea vin turiști, la Șinca este foarte liniște, se aud doar păsările și greierii. După 9 zile a venit timpul plecării și ne-a părut foarte rău. Odată ce ne-am întors în oraș, în Brașov, parcă am intrat în altă lume – o lume gălăgioasă și oarecum artificială, plină de reclame, plastic, în care natura care la Șinca era atât de prezentă aproape că dispăruse.

Antonia Geisler

RÂNDUIELI CANONICE ALE ÎNGENUNCHERII ÎN BISERICĂ

Păstrarea Tradiției canonice a Bisericii în favoarea poziției în picioare în timpul rugăciunii și a participării la evenimentul Bisericii care prin excelență sărbătorește învierea și a doua venire, și anume Dumnezeiasca Liturghie, își arată voința constantă de a nu pierde orientarea eshatologică a trupului Bisericii. Atunci când creștinii rămân în picioare, ei devin „martori ai Învierii” și „martori ai celei de-a doua veniri”. Astfel ziua aceasta nu mai este „ziua lui Yehova”, așa cum era sâmbăta Vechiului Testament; încă de la început, ea a fost sărbătorită ca zi a învierii Domnului. De aceea, canonul o numește „ziua bucuriei”. Refuzul îngenuncherii se face deci din iubire pentru Cel Înviat.

Apoi cele două Sinoade din secolul al IV-lea, Sinodul local de la Neocezarea (319) și primul Sinod Ecumenic de la Niceea (325), îi dau soluția definitivă, acordându-i o valoare ecumenică. Canonul al 5-lea de la Neocezarea exclude orice idee de îngenunchere în momentele legate de înviere și de plinirea vremurilor din viața Bisericii. Dat fiind totuși că răul obicei al îngenuncherii persista, un alt părinte al Bisericii, Sfântul Vasile cel Mare al Cezareei (370-379) a revenit asupra acestei probleme, aducând argumente teologice împotriva îngenuncherii: „Și ne facem rugăciunile în picioare în ziua cea dintâi a săptămânii, nu numai pentru că, înviați în Hristos, aspirăm la cele cerești, ci rămânând în picioare în ziua învierii amintim duhului nostru harul ce ni s-a dat, dar și că această zi, cea dintâi a săptămânii, este chipul veacului ce va să vină”.

De asemenea, trebuie remarcat faptul că nu există nici o icoană sau frescă ortodoxă în care să poată vedea preoți slujind în genunchi

În sfârșit, Sfântul Vasile ne spune de altfel cu fermitate: „Este necesar ca Biserica să predea tuturor celor care se găsesec în sânul ei să-și facă rugăciunile stând în picioare, pentru ca prin amintirea neîncetată a vieții veșnice să nu nesocotim mijloacele prin care putem atinge acest țel” (Canonul 91). Noi, creștinii de astăzi, prin poziția noastră în biserică dovedim necunoașterea Sfintei Tradiții. Perioadele de „ne-îngenunchere canonică” în Biserică sunt:

- Toate duminicile (52) anului liturgic (de la vecernia de sâmbătă după-amiază la vecernia de duminică după-amiază);
- De la Paște la Cincizecime (de la Dumnezeiasca Liturghie pascală până la Vecernia din Duminică Cincizecimii);
- În cele 12 zile de la Crăciun la Bobotează;
- În timpul unei hirotonii de diacon, preot sau episcop (în afară de candidatul la hirotonie, și aceasta numai începând cu secolul al XVII-lea);
- În timpul tuturor Sfințelor Liturghii zilnice, fie că se săvârșește Dumnezeiasca Liturghie a Sfântului Vasile cel Mare, a Sfântului Ioan Gură de Aur, sau a Sfinților Iacob și Marcu.

Perioadele de „îngenunchere canonică” în Biserică sunt:

- Îngenuncherea este poruncită de Biserică atunci când episcopul, preotul sau diaconul ne invită să îngenunchem: „Plecând genunchii noștri, Domnului să ne rugăm!”;
- În timpul Dumnezeieștii Liturghii a Darurilor mai-înainte-sfînțite;
- În timpul slujbelor din Postul Mare (în afară de sâmbătă și duminică);
- În timpul slujbei Paraclisului Născătoarei de Dumnezeu din luna august (în afară de sâmbătă și duminică);
- În timpul tainei sfintei spovedanii (în afară de sâmbătă și duminică);
- Începând cu Vecernia Cincizecimii (duminică după-amiază);
- Acasă, se îngenunchează în aceleași zile ca și la Biserică (în afară de sâmbătă și duminică).

Pentru a preciza orientarea Bisericii în acest sens, trebuie să spunem aici că imediat după perioada liturgică pascală, la Vecernia din după-amiază duminică Cincizecimii, credincioșii, pentru prima dată de la Paște, primesc porunca de a îngenunchea. Pentru restul anului liturgic, momentele în care se îngenunchează sunt cele de mai sus. Creștinii rămân deci în genunchi în cursul săptămânii, pentru a-și aminti căderea și îndepărtarea lor de Dumnezeu, și se roagă în picioare duminică în amintirea învierii lor de către Hristos.

Despre Îngenuncherea în Biserica (după http://www.cbrom.de/Teme-Actuale/despre_ingenunchiere.htm , autor : Arhimandrit profesor Dr. GRIGORIOS D. PPATHOMAS)

Prelucrare text: Daniela Geisler

DESPRE INCONSECVENȚELE DE NETĂGĂDUIT ALE TEORIEI EVOLUȚIONISTE (PARTEA A 2-A)

Partea 1 a acestui material discută și combate teoria evoluționistă, conform căreia Pământul a apărut în urma unor transformări multiple asupra unei materii încă neidentificate, numite generic "oul veșnic".

[...]Revenind însă cu picioarele pe Pământ (care a avut timp să se formeze în decursul miliardelor de ani) oamenii de știință își pun o întrebare cel puțin la fel de delicată ca și aceea a existenței materiei, și anume: de unde vine viața?

Și cum nici de data asta nu se poate accepta în cercurile științifice ideea că viața ar fi dăruită întregii lumi de Dumnezeu, atunci nu rămâne decât ipoteza că viața a apărut din materia nevie. Și aici se găsesc o mulțime de povești fabuloase. Și cea mai cunoscută dintre toate este aceea a supei primordiale, pe care au ridicat-o savanții Planetei la rangul de mamă a tuturor ființelor vii.

Pe scurt, la început supra primordială nu conținea decât praful și pulberea care cădeau cu ploaia, aduse de vânturile ce băteau prin Univers. Dar cum și peste supra primordială se considera că au trecut câteva miliarde de ani, se presupune că praful și pulberea au început să interacționeze și, în urma multor reacții chimice absolut întâmplătoare, au luat naștere substanțele componente ale organismelor vii.

Și, ca și cum ar fi fost leghidate, s-au unit toate în exact cantitățile necesare și astfel a apărut prima celulă vie. Atuurile acestei ipoteze sunt și de data aceasta întâmplarea și miliardele de ani. Nu se știe cum s-a întâmplat aceasta, dar sigur aceasta s-a întâmplat în atâta amar de vreme. Aceasta este poziția științei în legătură cu această problemă. Și din nou, și această ipoteză este prezentată publicului larg ca fiind un adevăr științific de netăgăduit. La o privire mai atentă însă, ipoteza șchiopătează din toate punctele de vedere.

Așa numitul principiu al doilea al termodinamicii introduce noțiunea de entropie, care este o măsură a gradului de dezordine a unui sistem. Tot termodinamica ne învață că un sistem asupra căruia nu se intervine cu o constrângere din exterior evoluează întotdeauna în sensul creșterii entropiei sale. Astfel că procesele de ordonare nu sunt favorabile din punct de vedere entropic, deci nu au loc în mod spontan. Este ușor de imaginat că adunarea tuturor substanțelor, din starea de plutire liberă în supra primordială în starea de agregate organizate este un proces care duce la creșterea ordinii, respectiv scăderea entropiei sistemului, deci un proces care nu are loc de la sine, pentru ca este nefavorabil din punct de vedere al entropiei. Și totuși, conform acestei ipoteze, sfidând legea entropiei, cele mai îndrăznețe substanțe lipsite de viață au ales să se adune sub forma primei celule vii.

Niciodată, niciun om nu a fost martorul apariției vieții din materie nevie. Niciodată nu s-a obținut o celulă vie în urma amestecării într-o soluție a tuturor componentelor chimice ale acesteia, oricât de favorabile au fost condițiile pentru ca aceasta să se întâmple. Componentele reacționează între ele și duc la apariția de substanțe noi, dar nu de celule vii. Realitatea este că nimeni nu știe de fapt ce este aceea o celulă și de ce funcționează în felul în care o face.

O altă problemă ce se ridică este aceea a chiralității substanțelor din lumea vie. Pentru a înțelege chiralitatea, trebuie să ne gândim

pentru început la mâinile noastre și la faptul că acestea sunt una pentru cealaltă imaginii în oglindă. Deși par la fel, încercând să le suprapunem, vom vedea că nu este cu puțință (în termeni de specialitate vorbind, nu sunt superpozabile). La fel, dacă ne gândim la o pereche de mănuși, vom vedea că nu putem să potrivim mânușa dreaptă în mâna stângă sau invers. Această proprietate a moleculelor de a nu fi superpozabile cu imaginile lor în oglindă, se cheamă chiralitate. Cele două componente ale acestei perechi (substanță, imagine în oglindă nesuperpozabile) se cheamă enantiomeri.

Toate organismele vii conțin numai unul dintre cei doi enantiomeri posibili ai unei substanțe. Proteinele, vitaminele, glucidele, grăsimile, hormonii; toate sunt chirale, și numai o singură formă din cele două posibile se găsește în componența organismelor vii. Acest principiu al chiralității este cel prin care moleculele se recunosc una pe alta în procesele metabolice și pot reacționa, pe principiul compatibilității mâinii cu mânușa corespunzătoare.

În procesele ce au loc în afara organismelor vii, producții se formează întotdeauna sub formă de pereche de enantiomeri, fiecare enantiomer formându-se cu aceeași probabilitate. Astfel că, plecând de la ipoteza formării substanțelor necesare organismelor vii într-un mediu lipsit de viață, nu se poate explica de ce totuși numai unul singur din cei doi enantiomeri posibili se găsește în interiorul organismelor. Astfel, ipoteza intră în conflict cu realitatea din nou, însă și de data aceasta acest lucru este trecut sub tăcere, și se merge mai departe cu ipoteza șchiopătând.

Proteinele din interiorul celei sunt substanțele prin care se produce metabolismul. Sunt "forța de muncă a celulei". Însă "camera de comandă" este ADN-ul, un alt tip de moleculă. Sinteza tuturor proteinelor în celule se face exclusiv în prezența ADN-ului. Dar, pentru ca ADN-ul să intre în acest proces, trebuie să fie la răndu-i asistat de niște proteine speciale. Deci nu putem avea ADN fără proteine, dar nici proteine fără ADN. Singura concluzie pe care o putem desprinde de aici este că ADN-ul și acele proteine speciale care declanșează procesul de sinteză a tuturor celorlalte proteine pe baza ADN-ului trebuie să fi apărut concomitent, caci în mod absolut sigur prima celulă vie trebuie să le fi conținut pe amândouă. Există și aici două ipoteze: 1. aceea că Dumnezeu, Care a dat materiei viață, a știut ce substanțe trebuie să coexiste în celulele vii pentru ca acestea să funcționeze așa cum constată știința modernă că funcționează, și de aceea a potrivit toate în chip minunat; și 2. aceea că aceste substanțe perfect complementare s-au format în mod absolut întâmplător în interiorul "supei primordiale" și tot în mod absolut întâmplător au și venit în contact una cu alta și cu toate celelalte mii de substanțe necesare pentru constituirea primei celule. Statistic vorbind, șansele ca acest lucru să se fi întâmplat sunt nule. Nici măcar miliardele de ani de bătrânețe a Universului nu mai oferă acoperire acestei ipoteze, pentru că, tot statistic vorbind, timpul necesar ca astfel de procese întâmplătoare să ducă la formarea unei celule este mult mai mare decât această presupusă vârstă.

(Va urma ...)

Maria-Alexandra Pătraș

FECONDAREA IN VITRO - UN AVORT MULTIPLU

Este cea mai cunoscută metodă folosită în cazul infertilității din diverse cauze. Această metodă presupune fecundarea ovulului în afara organismului.

Astfel, prin laparoscopie, se prelevează ovulul de la femeie. Sperma se obține direct de la bărbat, fie, în multe cazuri, de la băncile de spermă, unde materialul seminal este congelat. Pe un teren de cultură se provoacă fecundarea ovulului de către spermatozoizi. Zigotul uman va fi păstrat la germinat și după 36-56 de ore poate fi transferat în uter cu șanse de supraviețuire.

Aplicarea acestor tehnici de fertilizare in vitro o întreagă gamă de probleme, de la cele care țin de știința biologică aplicată, până la cele de natură etică, sociologică sau de drept. Începând cu prelevarea ovulului matur și până la naștere, o mare parte din embrionii creați în acest scop mor în diferite stadii ale evoluției lor. În perioada 1998-1999, în Marea Britanie, peste 70.000 de embrioni umani au murit pe parcursul aplicării metodei de fertilizare in vitro (pe această cale s-au născut 8.300 de copii în aceeași perioadă).

În marea majoritate a cazurilor sunt creați mai mulți embrioni în eprubetă, căci, ținând cont de procentul redus de reușită, nu se poate cunoaște de la început numărul necesar. Mai mulți embrioni sunt transferați în uterul mamei, în speranța că cel puțin unul dintre ei se va implanta cu succes. Necesitatea transferului de embrioni multipli duce la apariția sarcinilor multiple. Sarcinile multiple realizate prin această metodă artificială, implică și reducția embrionară. Asta înseamnă că mulți embrioni sunt eliminați, ca să se îmbunătățească șansele de supraviețuire ale unuia sau doi embrioni. Actul de eliminare din organism, în mod programat, a unor embrioni reprezintă un avort, un omor.

Mulți dintre embrionii ce nu sunt transferați în uterul mamei constituie rezerva unui viitor tratament sau a unor experimente.

Se cunosc cazuri când embrionii, aflați în surplus, sunt utilizați pentru obținerea de produse cosmetice.

În Marea Britanie, în perioada 1991-1998, din cei 750.000 de embrioni, câți au fost creați prin fertilizare artificială, 237.000 au fost distruși, iar 48.000 au fost donați pentru cercetare.

Să adăugăm la acest tablou sumbru faptul că un procent covârșitor din cei păstrați pentru fecundare in vitro au murit în diferite faze ale evoluției, până la naștere. Se cunoaște că, în mod real, la nidare, procentul de reușită este de 1/10 sau 2/10.

Trebuie să subliniem faptul că viața umană începe din momentul concepției. Acești copii mici, abia concepuți, sunt „cei mai mici” frați și surori ai noștri. Și în acest sens sunt spuse cuvintele Mântuitorului: *"Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut"*.